

Sygn. akt V CSK 298/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa J.K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...] ul. B. w J.
o ustalenie
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J.K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa 1246/16 Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 147).

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c. wskutek reprezentowania strony pozwanej przez pełnomocnika, który nie był należycie umocowany oraz art. 8³ ust. 6 zd. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych oraz art. 40 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze, wskutek błędnego uznania, że walne zgromadzenie pozwanej Spółdzielni w dniach od 4 czerwca do 12 czerwca 2013 r. podjęło prawidłową uchwałę nr [...].

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Skarżący wskazuje na nieważność postępowania wynikającą, jego zdaniem, z reprezentowania pozwanej Spółdzielni przez radcę prawnego R.W., pomimo braku należytego pełnomocnictwa. Mianowicie z przedłożonego przez niego dokumentu pełnomocnictwa wynikało, że było ono ograniczone przedmiotowo, gdyż dotyczyło „Zarządcy Wspólnotą Mieszkaniową ul. B. i O. w J.”, a zatem nie odnosiło się do praw i obowiązków Spółdzielni Mieszkaniowej [...] przy ul. B. w J.. Poza

tym, wspomniane pełnomocnictwo zostało udzielone do sprawy „przeciwko J.K.”, co jest sprzeczne z konfiguracją podmiotową tej sprawy. Nie powołano też właściwego sądu.

Wbrew stanowisku skarżącego w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, gdyż kwestia należytej reprezentacji strony pozwanej przez radcę prawnego R.W. była przedmiotem wyjaśnień w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji i ostatecznie fakt udzielenie mu pełnomocnictwa do tej konkretnej sprawy w obu instancjach został potwierdzony na piśmie przez członków zarządu strony pozwanej, przed wydaniem zaskarżonego wyroku (k. 276/2, 280 i 27, 281-285).

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżąca upatruje w naruszeniu art. 8³ ust. 6 zdanie pierwsze ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych i art. 40 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze.

Art. 8³ ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1222 ze zm.) stanowi, że o czasie, miejscu i porządku obrad walnego zgromadzenia lub jego części zawiadamia się

wszystkich członków na piśmie co najmniej 21 dni przed terminem posiedzenia walnego zgromadzenia lub jego pierwszej części. Zawiadomienie powinno zawierać czas, miejsce, porządek obrad oraz informację o miejscu wyłożenia wszystkich sprawozdań i projektów uchwał, które będą przedmiotem obrad oraz informację o prawie członka do zapoznania się z tymi dokumentami.

Powód domagał się stwierdzenia nieważności § 1 ust. 2 pkt 1 i 2 uchwały nr [...] Walnego Zgromadzenia pozwanej Spółdzielni, którą uchylono § 137 statutu i nadano mu nowe brzmienie o treści: „O czasie, miejscu i porządku obrad Walnego Zgromadzenia lub jego części zawiadamia się wszystkich członków na piśmie co najmniej 21 dni przed terminem posiedzenia Walnego Zgromadzenia lub jego pierwszej części. Zawiadomienie powinno zawierać czas, miejsce, porządek obrad oraz informację o wyłożeniu wszystkich sprawozdań i projektów uchwał, które będą przedmiotem obrad oraz informację o prawie członka do zapoznania się z tymi dokumentami. Zawiadomienie o zwołaniu poszczególnych części Walnego Zgromadzenia Zarząd wywiesza na tablicach informacyjnych (drzwiach) wszystkich klatek schodowych i w siedzibie Spółdzielni lub dostarcza się go wszystkim członkom Spółdzielni za pokwitowaniem odbioru. W przypadku, gdy w porządku obrad znajduje się punkt o wyborze członków Rady Nadzorczej, zawiadomienie powinno zawierać informacje o możliwości zgłaszania kandydatów na członków Rady w terminie 15 dni przed dniem posiedzenia pierwszej części Walnego Zgromadzenia”.

W powołanym przez Sądy obu instancji wyroku z dnia 15 czerwca 2011 r., V CSK 405/10 (OSNC 2012, nr 2, poz. 24), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 8³ ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych wyłącza w zakresie w nim unormowanym regulację statutową, jednakże ustawa z dnia 14 lipca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nie wyłączyła regulacji statutowej nie kolidującej z ustawową, a zatem w zakresie nie wyłączonym nadal istnieje upoważnienie ustawowe do unormowania w statucie sposobu doręczeń zawiadomień o obradach walnego zgromadzenia (art. 2 i art. 5 § 1 pkt 6 ustawy prawo spółdzielcze w zw. z art. 1 ust. 7 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych). Wyrok Sądu Najwyższego został wydany w podobnym do niniejszej sprawie stanie faktycznym, a mianowicie statutem spółdzielni mieszkaniowej określono

sposób pisemnego zawiadamiania członków o obradach walnego zgromadzenia przez wywieszenie na tablicach ogłoszeń i na klatkach schodowych budynków spółdzielczych oraz w siedzibie Spółdzielni.

Nadto art. 8³ ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych jako przepis szczególny wyłącza zastosowanie przepisu ogólnego, tj. art. 40 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (j. t. Dz. U. z 2017 r., poz. 1560 ze zm.).

W konsekwencji stwierdzić należy, że argumentacja przytoczona we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie wykazuje, iż zaskarżony wyrok stanowi konsekwencję oczywistych błędów w zastosowaniu prawa procesowego i prawa materialnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.